Ждали всі зеленого розмаю,
Леготу плодючого тепла,
Ти ж дихнув, смертельно-білий маю,
І земля снігами загула.

Мерзне квіття дитячо невинне.
Заклякають соки в деревах.
Ярий гін крижана смерть прилине,
Все скує смертельно-білий жах.

Заридає поминальним співом,
Спеленає в похоронний сніг,
І весна — земна пречиста діва —
Нежива у сніговій труні.

Та крізь хугу вдарить меч небесний
І над срібно-смертним сном весни
Голос кари загримить — "воскресни!"
Всім немилосердям вишини.